

DIUMENGE XXI DURANT L'ANY (C)
Homilia del P. Carles-Xavier Noriega, monjo de Montserrat
25 d'agost de 2019
Is 66, 18-21 / He 12, 5-7. 11-13 / Lc 13, 22-30

"*Senyor, són pocs els qui se salven?*". Els contemporanis de Jesús tenien la convicció que era suficient pertànyer al poble escollit per participar en el futur regne. Aquesta pregunta, però, sembla suggerir que n'hi ha prou amb pertànyer al poble escollit per obtenir la salvació. Jesús hi està d'acord, però va més enllà. No respon directament a l'interlocutor i s'adreça a tothom dient: "*Esforceu-vos a entrar per la porta estreta, perquè us dic que molts voldran entrar-hi i no podran*".

Jesús avisa que la porta és estreta; que encara està oberta, però que ho serà per poc temps. Per tant, hem d'entrar, perquè el cap de la casa "*s'aixecarà i tancarà la porta*". I llavors de res servirà començar a trucar i cridar, a presumir de coneixences, de costums i fins i tot de mèrits. La porta no s'obrirà. Així, doncs, la idea central que ens planteja Jesús a través de la imatge de la porta és que és urgent acceptar l'Evangeli, perquè la salvació és gratuïta, però no automàtica.

Creiem en un Déu que és bo i misericordiós, i certament ho és. Però a vegades, per no voler assumir les nostres equivocacions i limitacions, per voler tranquil·litzar les nostres consciències, per no esforçar-nos i viure en la comoditat, arribem al límit de fer-nos a la idea que Déu és tou i flonjo, que ho deixa passar tot, i ens oblidem que Déu també és exigent: "*Vosaltres sou els meus amics, si feu els que us mando*" (Jn 15:14), va dir Jesús al seus deixebles; i en el sermó de la muntanya digué: "*Sigueu perfectes com ho és el vostre Pare del cel*" (Mt 5:48). I també demana responsabilitats, tal com sabem de les paràboles dels talents, del servent diligent i del no diligent, i també la de les deu verges. Tampoc oblidem que les Escriptures estan farcides de referències a l'infern, al xeol, a la gehenna, al foc etern, a l'abisme, "*allà on hi haurà els plors i el cruixit de dents*".

Sí, la porta és estreta.

Ens és incòmode admetre l'existència d'una condemna eterna, però aquesta només és el resultat de la llibertat que ens ha estat donada. Està en la nostra mà acceptar Déu o no, Ell no pot obligar-nos a creure en Ell i seguir-lo. No pot salvar-nos, si no estem disposats a que Ell ens salvi. I, malauradament, en un mal ús del do la llibertat que tots hem rebut, molts no han deixat entrar Déu en les seves vides.

No podem quedar-nos només amb aquelles pàgines de la Bíblia que ens agraden i arrencar aquelles que ens fan sentir incòmodes. Tota la Revelació sembla advertir-nos que la condemna, com la santedat, és una realitat propera i real per a cadascun de nosaltres. Hi haurà un final dels temps i un judici. No és tracta d'una loteria, sinó de la confirmació d'una elecció realitzada per cadascun de nosaltres al llarg de les nostres vides.

Sí, la porta és estreta i la podem trobar tancada.

A l'Evangeli de Sant Joan, Jesús diu: "*Jo sóc la Porta, els qui entrin per mi se salvaran*" (Jn 10:9), i quan els deixebles comencen a seguir-lo, els anuncia el preu: "*Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui cada dia la seva creu i que em segueixi. Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la salvarà*" (Lc 9:23-24). Aquesta és la porta estreta.

Diuen que hi havia un home que vivia al costat d'un riu. Un dia va sentir per la ràdio un avís d'inundacions a causa d'una gran tempesta que s'apropava i que tots els residents havien d'evacuar les seves cases. Però l'home es va dir: "Sóc creient. Prego. Déu m'estima. Déu em salvarà". Les aigües van pujar de nivell i van sortir de mare. Aparegué un noi que passà a prop amb una barca i va cridar: "Ei, bon home! La ciutat s'està inundant. Deixeu-me portar-vos a un lloc segur". Però l'home declinà l'ofertament dient-li: "Sóc creient. Prego. Déu m'estima. Déu em salvarà". Poc més tard, un helicòpter sobrevolà la zona. I un home amb un megàfon cridà, "Ei, tu, allà baix. La ciutat s'està inundant. Puja per l'escala que et poso i et portaré a un lloc segur". L'home li va respondre que no calia, que ell era creient, que pregava, que Déu l'estimava i el salvaria. Bé ... l'home es va ofegar. Dret davant les portes del cel trobà Sant Pere i li va demanar audiència amb Déu. "Senyor", va dir, "sóc creient, Prego. Pensava que m'estimaves. Per què m'ha passat això?" Déu li va dir: "T'he enviat un avís per la ràdio, un noi en una barca a rem i un helicòpter. Què dimonis fas aquí?".

Jesús passa per les nostres vides avui i cada dia de la nostra vida. ¿Ens adonem dels avisos que ens deixa al nostre voltant? ¿Desitgem realment ser salvats o és quelcom que ja donem per descomptat? ¿Ens hi esforcem o ho deixem per més endavant?

Jesús ens demana que visquem la vida com un compromís constant de fidelitat al seu Evangeli. Un Evangeli que és una bona notícia, un missatge que s'obre a la vida, un accés a la veritable felicitat, però que també requereix una transformació que no escatima esforços i renúncies. Correm, esforcem-nos i Déu, que ens està esperant, es commourà i s'apressarà a sortir al nostre encontre (cfr. Lc 15:21).

Germans i germanes, Deixem que l'Esperit Sant entri a les nostres vides. Només així comprendrem que la clau de la porta és l'amor... Estimem com Ell ens va estimar i veurem com cap porta serà prou estreta.